

Mátra előtt, eső után

A május az egy különleges hónapja az évnek, legalábbis vadfotós múltam ezt mondatja velem.

Nyugalom honol a friss, üde tájon. Anyjuk mellett megjelennek a gidák, borjak, bárányok és malacok. A vadak nappal is mozdulnak, mintha csak éreznék, hogy most nincs mitől tartaniuk. Sokszor egész nap látni legelésző szarvasokat nyílt területeken. Barkás agancsuk láttán már felsejlik őszi koronájuk.

Egy ilyen májusi napon barangoltam kedves dombvidékem lankáin és élveztem a napsütést. Konkrét céllal érkeztem a területre. Gímszarvas bikákat szerettem volna megörökíteni egy fehér-sárga virágokkal teli mezőn. Az elképzelés azért nem volt légből kapott, mert pár nappal korábban már láttam a területre kiváltani bikákat, de messze voltam tőlük és már meglehetősen sötétedett, nem lett volna elég fényem a képek elkészítéséhez.

Bevackoltam hát magamat a gyepterület melletti mélyedésbe, egy víz mosta árokba, a fényképezőgépet az állványra helyeztem, beállítottam a fényeknek megfelelő értékeket és vártam. Melegen sütött a nap, korán volt még. A rét felett mezei pacsirták lebegtek és vidáman énekeltek, egyszer-egyszer a fűtenger alá buktak, majd újból felreppentek a kék ég alá, s folytatták dallamos trillájukat.

A várakozás közben egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy csend ült a környékre, a pacsirták is elhallgattak. Az a fajta mély, feszült hangtalanság telepedett a tájra, mikor úgy képzelgi az ember, hogy a következő pillanatban robban körülötte a világ. Szinte fullasztó lett a meleg. Pólómon növekvő foltokba gyűlt a verejték. Átnéztem a szemközti erdő lombkoronájának fedetlen foltjain az égre, a koromfekete égre. A viharelőtti csend volt az, amit akkor átéltem, s a távolban ekkor dördült meg az ég. Gyorsan összeszedelődzködtem, hátamra csaptam a hátizsákomat, hónom alá vettem az állványt a fényképezőgéppel és szaladtam az erdő felé. Mikor beértem a fák közé, már csepergett az eső. Megálltam egy öreg tölgy alatt, mely szinte zárt lombornyót tartott fölém, s reméltem, hogy a villámok elkerülik ezt a faóriást. Lepakoltam a fa törzse mellé a felszerelésemet. A fényképezőgépre egy vastag fóliát húztam, amit ilyen esetekre tartok mindig magamnál. Élveztem a helyzetet, hogy körülöttem esik az eső, s én szárazon állok az erdő fái alatt. A rét felett szakadt az eső, hosszú csíkokat húzva a tájra, mikor egy kisebb konda váltott ki nem messze tőlem, s mintha csak zuhanyozni jöttek volna, neki láttak a friss zöld gyepet legelni. Kopogott az eső a milliányi falevélen, miközben magam elé vettem a gépet, s a keresőben próbáltam megtalálni a szürke disznókat a szürke esőfüggöny mögött. Egy koca máris a keresőben termett, de az automata az esőcseppek függönyére állította az élességet, jóval a disznó elé. Átváltottam kézi élességállításra és hosszú időt állítottam a gépen, hogy az esőcseppek tényleg hosszú függönnyet húzzanak az állat elé. Exponáltam. Mennydörgött, és doboltak az esőcseppek, ahogy a földbe vágódtak. Már szakadt az eső. A koca mégis felkapta a fejét. Orrát a magasba emelte és körbeszaglászott, majd mint az iránytű közvetlenül felém bökött vele és úgy is marad. Mutatta az irányt a többieknek, hogy hol vagyok. Milyen szaglórendszer az, ami ilyen eső ellenére is csalhatatlan? Tökéletes. A disznók megugrottak, s maradt a víz alatti üres rét. Az új tapasztalás mellé kaptam egy másikat is. Bőrigáztam. Szó szerint. Nyakamtól a bokámig csurom víz voltam. A rám tapadt ruha kellemetlen érzetével álltam a fa alatt, még akkor is

mikor alábbhagyott az eső. Már csak csepergett, mikor tőlem úgy tíz méterre, mintha csak addig is ott várakozott volna mellettem, kilépett egy agyonázott muflon kos a gyepre és nekem háttal megállt szárítkozni. Készítettem róla két felvételt, vártam, hogy mikor, érzi meg a jelenléteimet és fordul felém, hogy elkészítsem a nap legjobb fotóját, de nem volt kedve pózolni. Valahogy megértettem.

Néhány méterrel odébb, ahol a kos kilépett mellőlem az erdőből, váratlanul megmozdult egy faág, szemem sarkából vettem csak észre, de mire odafordultam már kidugta a fejét egy fiatal gímszarvas bika. A kos elügetett. Az eső közben elállt és a fekete felhők tovaúsztak, előttem még sötétre festették az eget, míg a hátam mögött ismét kisütött a nap. Ezek az eső utáni fények a legszebb fények, amit egy fotós remélhet. A bika kilépett az erdő takarásából, ahol már a napfény érhetne, és ő is megállt szárítkozni. Szemlátomást jól esett neki a napfürdőzés, legszívesebben én is odaálltam volna mellé, hogy a testemre tapadt ruha legalább részben megszáradjon. Néhány perc múlva aztán lassan odébb ballagott. Az objektíven át figyeltem, s vártam a kedvező pillanatot, amikor a bika háta mögül elfogynak a fák és bokrok, s megjelenik a távoli horizont.

Aztán ez is bekövetkezett, a bika egy pillanatra megállt, hogy szemügyre vegye a domb túloldalán ereszkedő tájat. Lenyomtam az exponáló gombot, mert az elem tároló képbe azonnal beleszerettem. A bika hátát aranyló fénnel öntik le a párás levegőn átszűrődő napsugarak, a háttérben még szakad az eső, sötét csíkokat húzva az ég és föld közé, az eső mögött ott kéklenek a Mátra csúcsai, a kép előterében pedig apró, fehérszirmú virágok pettyezik a zölden sarjadó fűvet. Hát kell ennél több a vadfotós szépségre szomjazó lelkének? Elárulom, abban a pillanatban nem kellett.

Pár nappal később ismét szerencsét próbáltam a helyszínen. Sokat nem is kellett várakoznom, mert késő délután értem a rét széléhez és alig helyezkedtem el rejtekemben, mikor kilépett az erdőből egy fiatal bika és egyenesen a virágokkal borított területhez ment. Nyugodtan legelt, mikor váratlanul egy nyúl ügetett ki mellőlem és egyenesen a szarvas felé tartott. A fényképezőgép keresőjén át követtem a nyulat, közben figyeltem a kis bikát is, hogy mit reagál a reagál tapsi érkezésére. A nyúl megállt a bika mellett, alapos mosakodásba kezdett, majd nyújtózkodott egyet. Na, ezt a nyújtózkodást sikerült elcsípnem úgy, hogy a bika is éppen lehajtotta a fejét, hogy legeljen némi mezei virágot. A kettejük mozdulata érdekesen egészíti ki egymást, mintegy másolva a háttérben húzódó hegyeket.

Orosz György